

นิทานน้ำใจ084
นิ้วมือทั้งห้า Five Fingers

ครั้งหนึ่งนิ้วมือคนทั้ง 5 นิ้วเกิดโต้เถียงกัน โดยแต่ละนิ้วต่างก็ถือว่านิ้วของตนมีความสำคัญกว่านิ้วอื่น “นิ้วฉันสำคัญกว่าทุกนิ้ว เพราะเป็นนิ้วแห่งความมีอำนาจสามารถชี้สั่งการให้ใครทำอะไรก็ได้และสามารถชี้แนะสั่งสอนให้คนอื่นทำตาม” นิ้วชี้เริ่มต้นคุยอวดความยิ่งใหญ่ของตนเองก่อนนิ้วอื่น ทำให้นิ้วอีก 4 นิ้วไม่พอใจที่ถูกคุยทับถมจึงตอบโต้ไป นิ้วกลางบอกว่า “นิ้วของฉันยาวและสูงกว่าพวกท่านทุกนิ้ว จึงต้องสำคัญกว่านิ้วอื่น ไม่เช่นนั้น พวกท่านคงไม่มาห้อมล้อมคอยปกป้องดูแลนิ้วของเราหรอก” นิ้วนางอวดบ่าวว่า “นิ้วของฉันเป็นนิ้วของผู้มีสง่าราศรีมีเกียรติกว่านิ้วอื่น เวลาคนจะสวมแหวนเพชร แหวนทอง เขาก็จะสวมที่นิ้วฉัน” นิ้วก้อยก็บอกว่า “นิ้วฉันแม้จะเล็กหรือเรียกว่านิ้วอื่น ๆ แต่เป็นนิ้วนำทาง ใครจะกราบพระหรือไหว้พระ หรือไหว้ผู้ใหญ่ นิ้วฉันก็จะถึงก่อนและอยู่ใกล้ชิดกว่านิ้วไหน ถือว่าเป็นนิ้วที่มีบุญ หรือเวลาใครจะคืนดีกัน หรือหนุ่มสาวจะควงคู่กันให้หวานชื่นเขาจะเกี่ยวก้อยกัน” นิ้วหัวแม่มือได้ฟังก็บอกว่า “ใครจะสำคัญอย่างไรก็แล้วแต่ หากไม่มีนิ้วหัวแม่มือเวลาจะหยิบจับของอะไรจะหยิบถนัดได้อย่างไร เวลาใครลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แม้แต่เข้าโรงรับจำนำ หรือการแสดงหลักฐานแทนการลงลายมือชื่อ เขายังต้องใช้นิ้วฉันพิมพ์ลายนิ้วมือ” มือได้ฟังนิ้วทั้ง 5 อวดความยิ่งใหญ่ของตน ก็สุดแสนรำคาญ จึงห้ามปรามและอธิบายให้ฟัง “ลองนึกดูให้ดี ถ้าเกิดมีใครตัดนิ้วหนึ่งนิ้วใดขาดหายไป นิ้วพวกท่านที่เหลือจะทำงานได้สะดวกหรือ แล้วมือของเราก็คงต้องพิกลพิการ ดูไม่งามอย่างนี้หรอก ทุกนิ้วล้วนมีความสำคัญทั้งนั้น ถ้าไม่สามัคคีกัน แล้วจะร่วมกันทำงานให้สำเร็จได้อย่างไร”

นิทานสอนให้รู้ว่า “อย่ามัวแต่ให้ความสำคัญกับคนใดคนหนึ่งจนทำให้องค์กรเกิดความยุ่งเหยิง บุคลากรจะเกิดความขัดแย้งกัน”

<https://chinekhob.wordpress.com/2007/09/26/นิทานปรัชญาการบริหาร-“น/>

<https://youtu.be/WgwnOzMyYJQ>